

.....

پزیسک: ورده ناگر، شهراره
خاپاندن: فریودان، خهلهتاندن
نار: ناگر
ئهغیار: کهسانی نهناسراو، کهسانی تر، وشیار، ناسهرخوش

دهقی فارسی:

مطربا این پرده زن کان یار ما مست آمدست
وان حیات باصفای باوفا مست آمدست

گر لباس قهر پوشد چون شرر بشناسمش
کو بدین شیوه بر ما بارها مست آمدست

آب ما را گر بریزد و سبو را بشکند
ای برادر دم مزن کاین دم سقا مست آمدست

می فرییم مست خود را او تبسم می کند
کاین سلیم القلب را بین کز کجا مست آمدست

آن کسی را می فریبی کز کمینه حرف او
آب و آتش بیخود و خاک و هوا مست آمدست

گفتمش گر من بمیرم تو رسی بر گور من
برجهم از گور خود کان خوش لقا مست آمدست

گفت آن کاین دم پذیرد کی بمیرد جان او
با خدا باقی بود آن کز خدا مست آمدست

عشق بی چون بین که جان را چون قدح پر می کند
روی ساقی بین که خندان از بقا مست آمدست

یار ما عشق است و هر کس در جهان یاری گزید
کز الست این عشق بی ما و شما مست آمدست

ئهی له هیجرانت زهمین و ناسمان گریا به کول!
دل له نیو خوینا نوقم بوو، عهقل و گیان گریا به کول!

شوینهگورکی که، نهگهر هیچ کهس له عالمدا نییه
وا له شینت دا مهکان و لامهکان گریا به کول

جوبرهئیل و چی مهلهک ههن، بال و پهریان بوو کهوگ
چاوی هرچی نهنبیا و ئهولیان، گریا به کول

لهو خهمهیدا سهد مهخابن من زمانم گوی نهکرد
تا نمونهی بو بهینمه سهر زمان، گریا به کول

میچی دهولت تیکشکا کاتیک که تو لهم ماله چووی
دهولتیش بو حالی نههلی ئیمتخان گریا به کول

خوی به تنیا سهد جیهان بوو، خو نهبوو یهک تاکه کهس
دویشهوئی دیم ئهو جیهان بو ئهم جیهان گریا به کول

تو که دوور کهوتی له دیدهم، چوو به دووتا دیدهکه
گیان له پاشی دیده ماوه خوین دهلان، گریا به کول

گهر نهبووبا غیرهتی تو، چهنده ئهسرینم دهرشت
باشه هرر وا دل نهینی و خوین پرژان گریا به کول

مهشکهکان بینن که چاوم هینده ئهسرینی وهراند
هرر نهفیس خویناو ئهپرژئی و هرر زهمان گریا به کول

سهد مخابن، سهد مهخابن، سهد مهخابن، سهد جهخار
بو وها چاوی عهیان، چاوی گومان گریا به کول

شا 'سهلاهددین'، ههلوکهی بهرزهر! بو چووی لهلام؟
چهشنی تیر دهرچووی له ژئی، بویه کهوان گریا به کول

هرر کهسی ناتوانی شینگیری؛ سهلاهددین؛ بکا
شین شیاوی ئهو کهسه بو زور کهسان گریا به کول

.....
صلاحالدین فریدون قونوی ناسراو به 'زمرکوب'، سوئی سهدی حوتهم و یهکهمین خلیفه میمولانا.
شوینهگورکی: گورینی شوین
کهوگ: بوز، شین ههلگهراو (به فارسی: کبود)
میچ: سهقف، بان
جهخار: ئهفسوس، خهم، داخ، پهژاره

دهقی فارسی:

ای ز هجرانت زمین و آسمان بگریسته
دل میان خون نشسته عقل و جان بگریسته

چون به عالم نیست یک کس مر مکانت را عوض
در عزای تو مکان و لامکان بگریسته

جبرئیل و قدسیان را بال و پر ازرق شده
انبیا و اولیا را دیدگان بگریسته

اندر این ماتم دریغا تاب گفتارم نماند
تا مثالی وانمایم کان چنان بگریسته

چون از این خانه برفتی سقف دولت در شکست
لاجرم دولت بر اهل امتحان بگریسته

در حقیقت صد جهان بودی، نبودی یک کسی
دوش دیدم آن جهان بر این جهان بگریسته

چو ز دیده دور گشتی رفت دیده در پیت
جان پی دیده بمانده خون چکان بگریسته

غیرت تو گر نبودی اشکها باریدمی
همچنین به خون چکان دل در نهان بگریسته

مشکها باید چه جای اشکها در هجر تو
هر نفس خونابه گشته هر زمان بگریسته

ای دریغا ای دریغا ای دریغا ای دریغ!
بر چنان چشم عیان چشم گمان بگریسته

شه صلاح الدین برفتی ای همای گرم رو
از کمان جستی چو تیر و آن کمان بگریسته

بر صلاح الدین چه داند هر کسی بگریستن!
هم کسی باید که داند بر کسان بگریسته